

Zeynep Braggiotti

Onaylayan tunguz
Çarþamba, 23 Ocak 2008
Son Güncelleme Perþembe, 24 Ocak 2008

ZEYNEP BRAGGOTT? TÜRK?YE/TURKEY Do?du?um, büyüdü?üm, okudu?um ?ehir ?zmir’de 1968 sen dünyaya geldim. Zaman?n revaçta meslekleri iktisatç?, i?letmeciler için isteksizce listeye koydu?um Dokuz Eylül Üniversitesi ?ktisat Fakültesi’nde ö?renimimi tamamlad?m. Üniversite sonrası dil geli?imim için bana çok ?ey katan ?ngiltere’de bulundum. Meslek hayat?ma bir arkada??m?n bana uyaca??n? dü?ündü?ü ve tavsiye etti?i bankac?i?kta ba?lad?m. 8 sene sonunda Türkiye’nin olumsuz ?artlar?ndan kaynaklanan sebeplerden dolayı mecburen ev han?ml???na atand?m. Ortak olarak bir arkada?la birlikte cafe i?letmecili?inin ard?ndan aile ?irketinde d?? ticaretle ilgilendim. O s?rada geli?en yazma arzusun üzerine daha çok e?ildim. Bloglara rastlamam da yaz?n i?lerinde devam etme karar?mda etkili oldu. Öyle ki bir kitap çal??mas?na kadar geldi dayandı bu i?. Ticaretle yak?ndan uzaktan alakam olmad???na karar verdim?im günden bu yana deneme ve hikaye çal??malar?ma devam ediyorum….Evlili ve 1 k?z çocu?u annesiyim… B?R D?? DAHA BÜYÜDÜ… Zihnimin geriye itilmi? çekmecelerinden birini çekip ç?kart?yorum B Aç?lan çekmecedeki insan?n içini ?s?tan güne?in gülümseyen yüzüyle kaplı bir yaz günü ç?k?yor. Ev ahalisi yaz?n verdi?i dinamiklikle co?kulu, keyifli.

Bak?yorum ba?rol bana verilmi?. Ya? aral???m 5-6 civar?. "Motor!" denilmi? olsa ki ben evin etraf?nda ko?ar buluyorum kendimi. Halbuki sakın bir çocuklu?um vardı benim diye geçiyor akl?mdan. Ortada garip bir durum var anla??lan.

Zihnimin berisinde raks ederken öyle hissediyorum ki kendimi, yüzüm öne dönük olsa da görme merkezim önümdekileri de?il, beynimin arka perdesinde oynayanlara odaklanm?? gibi. Tüm vücudumla de?il sadece gözlerimle arkaya dönmü?üm adeta. ??te bu haldeyken birden ard?mdan ko?an kad?n? fark ediyorum. Hem ko?uyor hem de eli havada beni kolumdan, baca??mdan ya da hiç önemli de?il herhangi bir uzvumdan yakalama u?ra?? içinde. Ha, bir de ba??r?yor ünlü sopranolara ta? ç?kart?rcas?na: “Gel buraya! Tutunacak taraflar? kalmam?? onlar?n! Delirtme beni!”

Tutunacak taraflar? kalmam?? olan ?eylere çevriliyor bu defa gözlerim :“Ön süt di?lerim”. Asl?nda annem hakl?. Arkadan as?l di?lerim yola koyulmu? ama ben hala süt di?lerimden ayrılmak istemiyorum. Üstelik de ikisi ayn? anda m? ç?kma operasyonuna giri?ir ? Kan?yorlar ya, mutlaka ac? verecek demek. Bu yüzden dokunulmamalı zihniyetiyle kaç?yorum annemden.

Evin bakiye ya?ayanlar? o anda hem gülüyorlar halime hem de türlü projeler üretiyorlar. Beni sakınle?tirmeyi dü?ündükleri planları ters tepiyor ve daha h?zli? ko?maya ba?lıyorum. A?lama tonumu bir dizyem daha yukarı çekiyorum beraberinde.

Ya?anan bu k?s?r döngüye kom?u k?z? nokta koyuyor. 15 ya?lar?ndaki ablay? annemden ziyade kendime daha yak?n bulup onunla birlikte banyoya gitmeye ikna oluyorum. ?çeri girmemizle ç?kmam?z neredeyse ayn? saniyeler içinde gerçekleşiyor. Anneme sesleniyorum : “Anneee! Tutan bir yer yokmu? di?lerimi”…..*** ** ** ** Tarih ilerliyor. Bu defa anne rolünde olan benim. K?z?mla birlikte ayna kar??s?nday?m. Günlerdir sallay?p kökünden gev?etti?i di?ini çeki?ini seyrediyorum. Zira zorla seyre tutuluyorum. Di? hikayelerimiz ayn? ama aras?ndaki fark çok. K?z?m bu i?ler ba?lad???ndan beri kendi i?ini kendi hallediyor. Annesine göre çok daha cesur.

Belki de bu cesurlu?unu di? perisine borçluyuz. Peri k?z?m uyurken usulca gelecek ve ba?ucunda duran minik süt di?ini al?p götürecektir. Yerine de küçük bir hediye veya küçük bir hediyeye dönü?türülecek harçlık b?rakanacak.

Peri ne kadar daha bu ?ekilde gelir gider bilinmez. Arda arda ç?kan di?lerin sonunda bir iflas da mümkün. Ancak benim sak?z gibi uzayan di? çekme seanslarımla k?z?m?n bu i?leri bir hekim edas?yla yap??? aile aras?nda çok lak?rd?ya sebep olacak. Her ?eye Sebep Bu Güzel Hava... ?nsan sonsuza dek yalnız kalmayaca??n? bildi?i sürece ne keyif vericidir o tek ba??na olma anları?. Tadar m?s?n?z bu keyfi siz hiç arada s?rada ?

Etraf sessiz kaç gündür. Evdeki tek hareket köpeklerin uykular? aras?nda kalk?p birbirleriyle oynamaları?. Bir de benim ekran ba??nda parmaklar?m?n tu?lara basarken ki t?k?rt?lar?.

Hayatla ili?kiyi kesmeli kimi zaman diye dü?ünüyorum. Sessizli?i dinlemeli. Onu bozacak hiçbir ?eye izin vermemeli.

Mesela;

Televizyonu hiç açmamalı sabahlar? kahvalt? esnas?nda….

Müzik ruhu yeniler ama dinlememeli bazen…..

Telefonu prizden çekmeli. Arayana evde kimse yok hissi vermeli….

?nsanlar? istemeden de birbirine ba?layan cep telefonunu da küçük bir parmak hareketiyle kapamalı….

Ekran ba??nda otururken a?a??ya kümele?en “an?nda toplu ileti?im” programları?n? da yok etmeli oradan….

Merak etmemeli gelen mesajlarda ne yazd???n?….

Kap?lar? pencereleri de kapamalı… Evde yokuz yaz?s? asmalı kap?ya….

Yukarıda coşkuyla parlayan güneş oyunbozanlık yapıyor. O kadar istekli ki panjurumun arasından sızıp gözlerimi kamaştırırmaya. Her şeyden önce pencerelerimi kapatamıyorum aksine ardına kadar açıyorum. İçeri bol bol dolsun istiyorum temiz hava.

Biraz sonra içeriye dolan hava dışarıdan sesleniyor bana : "Hadi çık dışarı, gel kollarıma" Dayanamıyorum, o anda elime gelen eforun üzerime geçirdiğim gibi fırlıyorum dışarıya heyecanla. Yürüyü yapmalı oksijeni doyasıya çekmeliyim içime.

Telefonum çalıyor. Komum keyifli bir sabah kahvesine çağırıyor. Şey ki diyorum cebi kapatmam mı. Keyifle içilecek bol köpüklü bir kahveden ve yapılacak hoş sohbetten mahrum kalacaktır yoksa.

Dönüşte bu defa ev telefonu çalıyor. Annem uzun uzadıya havadisler veriyor. Ükür diyorum bugün de annemin sesini duyabildim.

Mesaj kutuma uzaktan bir mesaj düşüyor. Seviniyorum. Şey ki bağıntılarımız kopuk değil.

Saatime bakıyorum zaman gelmiş. Servisler bir bir dönmeye başlar köşeden. Ev yeniden hareketlenmeye başlayacak birazdan.

Devamlı olmadıkça sürece belli zaman aralıklarında yaşanan yalnızlık benim istediğim diye karar veriyorum sonunda. Değerli olan pili doldurmak için onu belli bir süre arjda tutmak gibi.

Kendinizi arja takabiliyorsan şeyler mutlaka deneyin bence. Göreceksiniz yeni bir siz dünyaya gelecektir. Kahve içer misiniz ? Kahvenin 40 yıl önce hatırladığımız kadar sıcak. Kahve pişiren birisini bulmaktan mı yoksa kahvenin lezzetinden mi sözlenmiştire bilinmez ama gerçekten en çok sabahları çar kahvenin keyfi. Hele ki bir de yandıklar varsa yanlarında o kahveyi paylaşacak, tadına doyum olmaz.

Sonra bir de ne demişler biliyorsunuz; "fala inanma ama falsız da kalma" ; Her şeyden önce kahve fincanı en son yudumun ardından tepetaklak edilip dudak kısmı tabak ile öpütülecektir. Baş parmak fincan tepesinde, sağdan sola bir güzel çalkalanır ki fincan içindeki telve harekete geçsin bize çok şeyler söylesin.

Sabırsız insan mı. Fincanın içindeki telve soğumadan açılmayacağı bilir ama beklenen dakikalar saatlere dönüşür o anda onun için. İçerde okunacak, geleceği söyleyecek ne çok şey vardır kimbilir. Acaba nedir, nedir? Gelecek fincanda saklı? Şeylere başlıdın mı şimdi. Hemen soğusun diye parmağındaki yüzüğü kondurur fincanın tepesine!

Oh, neyse çok ükür soğudu fincan. Eee, acaba kim fal okuyucusudur aramızda? Aslında bu soru fincan kapatılmadan çok önce sorulmuş ve cevap alınmıştır. Okuyucunun önüne doğru yumuşak bir hareketle kaydırılır fincan : "Hadi bakalım, neyse halimiz çirkin falımızdır"; Fal okunacak kişi çeki düzen verir kendine. Üstünü başını düzeltir, söylenecekleri not etmek için keşke kalem kağıdımız olsaydı diye bile geçirebilir dimağın kenar köşesinden.

Çok seçenek yoktur aslında. Ya tertemizdir kalbi, yolları açkır. Ya da yüreği kabarmıştır. Arka fonda ağızlarımla kaplı bir "aaa, yaaa" gibisinden seslendirme olabilir. Her şey olumluysa pek rahatlamıştır fal sahibinin içi. Ama şeyler ki kapkaranlık bir görüntü varsa fincan duvarlarında, endişe ile beklemeye başlayacaktır gelecek günleri. Maazallah bir de ters bir şey olursa, "kahve falında çirkin zaten" eklenecektir cümlelerinin başına.

Aşk-meşk, güç-yanık şer bir de "devlet kapısı" durumları vardır fal iplerinde. Devlet kapısında görülür ki o beyaz porselen cidarlarda. Veya devlet kapısından bir mektup gelecektir ona. Hayati mesele niteliindedir bu.

Her zaman devlet kapısında iş olmasa elbette fala başlı değildir. Nitekim fala ihtiyaç kalmadan buluverdim devlet kapısında kendimi. Benim için bu kapı faldaki kadar çok hayati bir önem taşıyordu ama "Biraz evraksı teslim etmek ve imza atmak için kişinin kendisinin gelmesi gerekir" dedikleri için orada bulunmamı gerektiriyordu.

Mat ve kirlenmiş duvarlar; Bir kağıt parçasını dahi saklayamayacak, çivisi kaybolup kapakları yana düşmüş yüzü mutsuz dolaplar; Gözleri kamaştırarak soğuk floresan lambalar; Kalabalık dayanamamış siyahlaştıran yer taşları; Ve belki de en can sıkıcı; bir duvar boyuna maksimum sayıda sızdırmaya uğratılmış çalınanların soluk benizleri; Bu havayı soluduktan sonra oradan sıkıştıran ben; Bütün dünyada olduğu gibi bizim ülkemizde de artık bir çok şeyin bilgisayar yardımı ile yapıldığı düşünülürse şeyler, neden bizim kamu dairelerinde bu manzaralar hakim diye düşünmekten alıkoymuyorum kendimi. Farklı görevlerle delege edilmiş çalınanlar arasında neden hala düzgün işleyen bir otomasyon yoktur ve siz işinizi illa ki masaların birinden diğerine gönderilerek halledebilirsiniz?

Sizi tenis topuna benzettiklerine mi, yüzünüze bakmadan konuşacak kadar sizi insan yerine koymadıklarına mı yoksa tereyağından kıl çeker gibi ağızdan laf almaya çalışırken soruyu bir kere daha sorduğunuza pişman ettiklerine mi kızarsınız?

Elbette kamuda her çal??an böyledir anlam?n? ç?kartmamak gerek. ?çlerinde “insan” olanlar var mutlaka. Ancak i?in görünen genel yüzü budur.

??inizi bir kerede halledip ayr?ld?ysan?z ve benim gibi birkaç ay sonra tekrar gitmeniz gerekmeyecekse bilin ki çok ?ansl?s?n?z! Biraz Nostalji Yapt?k.... Seslerini bulundum noktadan duymak imkans?zd?. Sadece beden dilleri okunabiliyordu kar??dan bak?nca. Anla??lan o ki, dünyaya ayn? pencereden bakm?yorlard? o dakikada.

K?z kimbilir genç o?lan?n hangi hareketine k?zm??t?. O?lan da onun mant?ks?zl??n? kabul edemiyordu muhtemelen. Ya da erkek gözüyle bakacak olursak, delikanl? ne yapsa yaranam?yor, bir türlü genç k?z? mutlu edemiyordu. Klasik deyimle; erke aç?s?ndan kad?nlar? anlamak asla mümkün de?ildi.

K?z?m, e?im ve evimizin en hareketli eleman? dinamik köpe?imizle k?y?da yürüyü?e ç?km??t?k bir ak?amüzeri. Henüz günlerim en uzun oldu?u vakitlerden biriydi. Yaz mevsimini okullar?n kap?lar?n? açmas?yla kapam?? olal?m biz ama genç delikanl? ile genç k?z?m?z daha mevsimin ilk ???lt?lar?nda ba?lam??lard? tart??malara.

Eminim bütün k??? gayet uyumlu bir birliktelik içinde tamamlam??lard?. Ancak yaz?n kavruklu?u, bu beraberli?i hemen yaktmaya ba?lam??t?. Özgürlük duygular? yaz?n daha çok depre?mi?ti belli ki…

Koyu caml? gözlüklerimin alt?ndan istemeden misafir olmak ne kadar ay?p olsa da gülümseyerek izliyordum onlar?. Hatta utanmazca e?imle birlikte yorumlar bile yap?yorduk.

“Kesin çocuk uygunsuz bir ?ey yapm??t?r da k?z? çileden ç?kartm??t?r !”
“Yok can?m, k?z olmad?k k?skançl?k krizine girmi?tir, as?l o?lan? delirtmi?tir mutlaka !”

Eski günlerimize geri dönmü?tük. O iki genç insanda kendimizi görür gibi olmu?tuk bir an. Ya?ad?klar?m?z? akl?m?za getirdikçe gülüyorduk. Tabii ?imdi gülüyorduk. O günler bo?az?m?za kadar strese gömülmü? oldu?umuzu hat?rlad?k sonra.

Biz kendi hallerimizden bahsederken uzaktaki iki insan geldi bir an akl?ma yine. Kafam? döndürdü?ümde farkl? bir tablo ile kar??la?t?m. 10 dakika önce ya?anan sert anlar yerini yumu?akl??a, dinginli?e b?rakm??t? adeta. Art?k kollar havay? y?rtm?yor, bir di?erinin boynuna dolan?yordu.

Dudaklar?mda kinayeli bir tebessümle “yolunuz aç?k olsun !” dileklerimi gönderdim onlara, sessizce. Daha çok gençlerdi. ?erlemesi gereken yollar? uzundu, inceydi…. ?imdi Haberler..... Bu ülkede her ?eyden “bihaber” olmak m? iyi acaba ? Gazeteleri okudukça, televizyonda eskilerin deyimleriyle “ajans”lar? dinleyerek kahrolmak ve bu ülkede ya?ananlara ortak m? olmak yoksa ?

Koltuk sava?lar?, gasp olaylar?, kredi kart ma?durlar?, geçim s?k?nt?s? çeken vatanda?lar?n feryatlar?, kesip biçip cesedi bavula saklayanlar, kar?lar?n? dövenler, kapasitesi üzerinde yolcu al?p yetmezmi? gibi direksiyon ba??nda uyuma cesaretini gösteren otobüs ?oförleri sonucunda ölen minikler….

Beethoven’in Bitmeyen Senfonisi misali sonsuzlu?a kadar uzar gider bu liste. Memnun eden haberler ise bir duman gibi kaybolur aralar?nda.

Bizim evin küçük han?m? okul servisine bindikten sonra kendimle ba? ba?a kalabildi?im 1 saatim vard?r her sabah. Kimi zaman o saat diliminde “spor mu yapsam acaba?” sorusu beni vicdan?mla kar?? kar??ya getirir. Ancak “kahve-gazete keyfi” galip gelir her defas?nda. Kahve yudumlar?m?n aras?nda sevdi?im kö?e yazarlar?n?n yaz?lar?n? hu?u içinde okumak k?z?m servise bininceye kadar ev içinde ya?anan 1 saatlik maraton sonrası yorgunlu?umu al?r üzerimden.

Baz? haberleri okumamak için yaz?l? oldu?u sütunla ili?ki kurmamakt?r seçti?im yol. Ama o haberler sanki k?sa pantolonlu, dizleri yamal?, s?rt?nda yer yer çamur kiri bulanm?? beyaz ti?örtü ile kendini öne atan yaramaz bir çocu?a benzer. Gözümü ne kadar kaç?r?rsam kaç?ray?m süreklî önüme gelirler. Tamam? olmasa bile birkaç sat?r?n? okumamla o sabah?n keyfi kaçır ne yaz?k ki….

Geçenlerde tuttu?u futbol tak?m?n?n yenilmesi sonucu kar?s?n? döven kocan?n haberine inanamad?m.

S?radan bir ak?am... Adam futbolunu seyrediyor, kad?n örgü örüyor… Ancak yenilgiyi kald?ramayacak kadar bir haz?ms?zl?k sonucu havaya kalkan el bir anda yumruk olarak iniyor. Ve kad?n neye u?rad??n? ?a??r?yor.

Yak?n çevremde, bayan arkadaşlar?m?n fanatik e?lerini bilirim. Gözleri ekrana kitlenmi?, baritonlarla yar??acak kadar yüksek tonlarda at?lan naralarla maçlar? seyreden beyler toplulu?udur. Anlams?zd?r bu ç?rp?n?? benim için. Ba??rd?klar? ile kal?rlar bana göre. Hayatla ba?lar?n? kopart?rlar 90 dakika boyunca. Kulaklar? sa??r olmu?tur adeta. Varsa yoksa o anda dönen toptur onlar için önemli olan.

Atatürk bile sporcunun çevik, ahlakl? ve zeki olan?n? sevmi?tir. Ama ne yaz?k ki biz zekam?z? bir parma??m?z kadar

uzaklıktaki namlunun ucunda, bir avucun sardığı sopalarda ya da kendi insanımızza inen amarda arar olduk son dönemlerde.

Bir tanıtım “Türkiye o kadar enteresan bir ülke ki gündemi yakalamak mümkün değil artık. Pazartesi yaşanan olay hafta bitmeden eskiyebiliyor bu ülkede” demişti bir seferinde bana. Hakkıydı. Futbol yenilgisi sonrası karışın döven adamın hikayesi beni etkiledi bunu kaleme alayım derken 8 yağındaki minik bedenler geçti önüme.

Koca bir sayfaya yayılmıy o haberi okumaktan gözlerimi kaçırma bu defa baramadım. Yanaklardan sicim gibi inen gözyaşlarım eylek etti bana. Bu ihmal, bu tedbirsizlik, bu bozvermişlik nasıl yapılabildi? Bu haberin bir kabus olmasını diledim. Yanlış bir şeyler olmalıydı. Ne yazık ki yoktu. Kader yine yollara koyulmuştu; Adil olmayan bir kazanın daha yaşanması için kolların sızamıy adeta.

Gençliğim boyunca hiçbir geziye izin koparamamaktan şikayet etmiştim. Arkadaşlar arasında bugün nostalji yaparken tüm okul hayatım sürecinde sadece bir defa gününbirlik geziye katıldım? hatırladıkça çok güleriz. Kızım ise izin almaktan ziyade gezi olduunu bana haber etmekle mesul tutar kendini sadece.

Her şeyden bihaber mi olayım yoksa her şeyi ortak mı? O kadar zor ki bunun kararını vermek….. Uzaktaki Ben... Gecenin kararında, fonda motor gürültüsü ve radyoda çalan müzikle süzülürüz bulvarda. Bulvarın bir tarafına siyahın ırk görüntüsü hakimken diğer tarafında sıra sıra dizilmiş apartmanların pencerelerinden sızıyor diğer tarafta ışıklar.

Sessizlik hakim arabanın içinde. Direksiyonda olan kişi zaten tümü ile yola vermiş durumdayken dikkatini, kimse bir şey demedikçe susma taraftarı. Diğer yanda, ben ise, belki de ondan önce susmayı tercih ediyorum. Gecenin o kara yüzüne bakmak veya boş oturup şoför ile birlikte dikkatimi yola vermek sıkıcı geliyor o an. Döndürüyorum yüzümü cıvı cıvı, enerji dolu tarafa.

Ben birilerini gözetlemiyorum elbette. Seviyorum içerden gelen insanların beni bilinmeyenlere doğru çekmesini. Arabanın süratini arasında yakalamaya çalışıyorum o sık sık süzmelerini.

Cumartesi gecesinin verdiği coşku ile yanıyor evlerin her bir lambası. Sanki haftanın son günü ve hatta son gecesi Pazar’n ağırlığı, hüznü - her ne şekilde tanımalsanız - aynın coşkuyla yakmaz o lambalar gibi geliyor bana.

Önce evlerin içini seçmeye; Kim klasik, kim modern anlamaya çalışıyorum. İki kim en iyi kullanmış diye görmeye uğraşıyorum. Kalabalık bir aile mi yoksa yaşı tek başına üstlenmiş biri mi var oralarda, bilmek için çabalıyorum. Kızım seslense bile gözlerimi evlerden uzaklaştırmadan yalnızca “hııı” sesi gönderiyorum arka koltuğa. Tarif edilemez bir baş var o tanıtım insanlarla aramda.

Sonra… Sonra birden bir ağırlık biniyor omuzlarıma, ağırlık doğru bastırıyor. Bedenim arabanın içinde olsa dahi benliikle birlikte yok oluyoruz sanki. Pencerelerin pervazlarına tutunup onlara daha yakın olmak arzusundayım sadece.

Ne hayatlar yaşanıyor oralarda kimbilir, merak ediyorum. Diğer tarafta taan sık süzmelerinin bana verdiği heyecan gibi ev sahipleri de aynı heyecanla mı yaşıyor hayatı, Bir parti mi var, ki herkes balkonda? Bir hüznü mü inmiş o eve yoksa ziyaretçisi çok, o yüzden mi yanıyor bütün lambalar? Karşıdan baktığımda küçük hücreler şeklinde görünen o kutucuklarda milyonlarca insan, milyonlarca yaşlı mevcut. Var mı birbirlerinden fark yoksa hepsinin yolu bir mi? O yoldan her geçişim ile hep aynı düşüncelere savruluyorum. 15 dakika boyunca arabanın içinde kaç kişi olursak olalım kendimle baş başa kalıyorum her defasında. Ne kadar görünür olsam da kaç veriyorum, bizimkileri bırakıp.

Yol boyunca sızılan apartmanların sonu geldiğinde ise dönüyorum tekrar arabaya. Yokluğumu hissetmesinler diye hemen devam ediyorum hayatıma kaldığım yerden….. Geleceğe Dönüş Verin elinizi hadi, hep birlikte 30 sene kadar geriye gidiyoruz desem ?

Çocukluğunun geçtiği evinizde ve odanızda olduğunuzu düşünün şimdi. Yatağın kenarında, yerde, oyuncaklarla oynadığınız sahneye vuruyor spotlar.

Tek tük bebekler var halının üzerinde (erkek çocuklar için “lego” önemliydi belki ama ben olaya hemcinslerim tarafından bakacağım doğa al olarak) ya da elde makas Aytegin’e giydirilecek kıyafetleri dikkatle kesmektesiniz. İlkokul sızıldığınızdan kalma, hafif kenarlıktan yarılmış, yeni okulunuz için ipevselliğini yitirmiş olsa dahi henüz oyuncakların için verimliliği baki olan mavi deri, içi kirmizi saten kumaşla kaplı önden kilitli okul çantasından çıkartıyorsunuz bütün malzemeleri. Özenle tarıyorsunuz saçlarını bebeklerinizin, elbiseleri kolayla ütülenmiş gibi kırışık, ayakkabılar pırıl pırıl, kenarlıktan sızılmamış. Aytegin’e kenarlıktan kırıp taktığınız kağıt elbiseleri buruşturmadan üst üste istifliyorsunuz.

Biraz serpilip büyüyelim. En çığırın olduğunuzu düşündüğüm lise yıllarına gidelim, ne dersiniz ?

Ne kadar ba??na buyruk, ne kadar sorumsuz, ne kadar heyecanlı?, ne kadar renkli günler de?il mi ? Tek s?k?nt?n?z, çe?it çe?it ders, s?nav ile u?ra?mak, tek derdiniz a?k? her an ilan edebilece?inizi dü?ündü?ünüz erke?in sizin varl??n?zdan henüz haberdar olmamas?.

Varl??n?zdan haberdar olan ki?i ile kar??la??p onun hakk?nda hayati kararlar ald??n?z an spotlar ayd?nlat?r o anda sahneyi. Geri planda; kampusün bahçesi. Hala hayat?n sillesini yemi? de?ilsinizdir. Nas?l olsa bu kampus d???nda i? garantisi vard?r, çünkü “alt?n bilezik” takt?n?z m? olay biter mant??? ile büyütdü?ünüzden i?iniz rahatt?r.

?ans yaver gider,mezuniyet sonrası tüm ?irket yöneticileri kap?da s?ra olmu? sizi beklerlerse e?er ba?lars?n?z hayat basamaklar?n? t?rmanmaya. Bunun yan? s?ra e? zamanl? sol elinizin yüzük parma??n?zda ???! ???! parlar alyans?n?z.

Ba??na buyrukluklar iyiden iyiye artm??t?r. Anne-Baba evinde onca rahatla??a ra?men yine de bir hesap verme durumu söz konusuken ?imdi e?inizle birlikte can?n?z?n istedi?i gibi ya?amaktas?n?zdr. ??ler de iyi gidiyor, iyi kazan?yorsan?z hele doyas?ya ya??yorsunuzdur hayat?. Arkada? toplant?lar?, gece klüpleri, k?? tatilleri, yaz tatilleri. “Kendin kazan, kendin ye” olay? fazlaca gündemdedir sizin cenahta.

Aniden ???klar söner. O bol hareketli devrin kapand??n? bildirircesine ?alteri indirirler sanki. Ancak kö?eden parlak yeni bir spot ????? süzölmeye ba?lar sahnenin ortas?na. Hastanede kuca??n?zda minik bir vatanda?la birlikte yatar pozisyonday?n?zdr?r oyunun o bölümünde. H?zla giderken ani fren yapm??s?n?zdr?r sanki. Geriye dönüp bakars?n?z yerde lastik izleri s?cakt?r henüz.

Bir zamanlar annenizin VOG marka naylon çoraplar?n?, ayakkab?lar?n? giyip büyümek için can atan siz de?il miydiniz yoksa ? ???te geçti 30 sene ?im?ek h?z?yla. Büyüdü?ünüz yetmezmi? gibi neslinizi devam ettirecek, birkaç y?l öncesine kadar kuca??n?za muhtaç o vatanda? bile yeti?ti boyunuza.

Haftasonu kalabal?k bir grup olarak birlikte oldu?um arkada?lar?m? izledim masada bir ara. Bedenim orada otururken ben yukar?da bahsetti?im 30 y?l? tarad?m bir anda ve döndüm bakt?m sonra herkese.

Hepimiz restoran?n bir kö?esine da??lm??t?k. Konu?up payla?maya ba?lad??m?z konular? sonuca ba?lamak ne mümkündü. Sürekli kolumuzdan çeki?tiren minik böceklerimiz vard?. Birinin ya can? s?k?l?r “gidelim” diye tutturur, di?eri daha ana kokusundan ayr?lmaz, gaz? olur, karn? ac?k?r, uykusunu tutturamaz ….gibi gibi….

Ya?amda sahip oldu?unuz, “iyi i? ç?kartt?m” diyebilece?iniz varl?klar, yavrular?m?z ku?kusuz. Onlars?z hayat asla dü?ünülemez. Sorun bizde; Ya??m?z?n yeti?kinlik mertebesine ula?mas?na ra?men ruhumuz bir türlü kabul edemiyor.

Hani 30 sene önce hal?n?n üzerinde oynayan küçük k?z vard? ya, i?te orada kal?yor insan, hiç büyümemesine…. KAV?AK...Gün a?arm??, ku?lar gün ?????n? alg?lar alg?lamaz c?v?lda?maya ba?lam??t?. Her yeni gün, yeni bir ba?lang?çt?r edas?yla lafl?yorlard? aralar?nda sanki.Sessizli?i y?rt?p gelen sesler, aral?k kalm?? penceresinden içeriye s?z?yordu. S?zdr?? yetmezmi? gibi hiç fütursuzca üstaki borusuna dayan?yordu. ?artlar normal olsa elbette ho?una gidecekti bu durum. Güne güzel bir ba?lang?ç yapman?n en esasl? sebebi olurdu mutlaka. Ancak bugün, ne bir harekete, ne bir sese ve hatta ne de bir söze tahammülü vard?. Ku?lar birlik olup onun kafas?n? galat?yorlard? sanki sesleri ile. Gözlerini k?rp??tird?. Hareketlendi yatakta. Kemiklerinin s?zlad??n?n fark?na vard?. Net hat?rlamasa da vücudunun uyu?uklu?undan yatt??? gibi kalm?? olabilece?ini dü?ündü. Al??kanl?? idi; göz kapaklar? k?p?rdad? m? yatak batard? ona. O zaman derhal kalkmal?, sabahl??n? giymeli ve mutfa?a yönelmeliydi. Mutfa?a vard?? gibi su ?s?t?c?s?na basmal? ve sabah?n mahmurulu?unu savurup atacak koyu bir kahve yudumlamal?yd?. Güne?e kar??… Oksijeni bol bol içine çekerek…Bütün bu eylemler her gün otomatik geli?irdi. Beyni komut almazm??ças?na…Oysa bu sabah yatakla ba??n? koparmak istemiyordu. Ho?una gitmi?ti çar?afklar?na sar?nmak. Ama ah ?u ku?lar! Rahat b?rakm?yorlard? ki, uykuya devam etsin.Yava?ça yast??? ile ili?kisine son verdi. Kafas?n? kald?rd??? an a?r?lar sapland? her bir yerine. Dü?ünmeye, sözün do?rusu hat?rlamaya çal??t?. Bu hale gelmi? olman?n sebebi neydi? Dün gece neler ya?anm??t?? Ancak vazgeçti hemen. Kafas?ndaki zonklamalar buna izin vermiyordu. ?u anda kendini zorlaman?n hiç de do?ru bir zamanlama olmad??na karar verdi. Hat?rlasa da zaman? geri alamayacakt? nas?l olsa…Ayaklar?n? sürüyerek yataktan ay?rd? kendini. Banyoya ula?abildi?ine sevindi. Lamban?n ????? gözlerinde patlad?. “Bugünü gözlerim kapalı ya?amak mümkün olur mu acaba?” diye gülümsemeye çal??t? ama olmad?. Aynadaki aksine rastlad? o anda. Tan?yamad?. “Gözler yalan söylemez ama bu defa yan?l?yorlar olsa gerek” diye geçirdi akl?ndan.Yine dü?tü akl?na, bu hale gelmek için ne yapm??t?? K?zmaya ba?lad? hat?rlayamamas?na.Serami?e vuru?uyla ç?kan suyun sesi bile ?imdi fazlayd? onun için. Muslu?un kolunu so?u?a çevirdi. Yüzüne çarpmal?yd? buz gibi suyu ki, biraz kendine gelsin. Çarpt?kça suyu çehresine fla?lar çak?yordu beyinde. Kalabal?k, gürültülü bir ortamda, sar?-mavi-k?rm?z? yan?p sönen sahne ???klar? ve tüm gece boynunda as?l? kald??? bir adam…Kimdi bu adam? Bu kadar samimi olacak kadar ne zaman tan??m??t? onunla? ?çinde çakan bu fla?lar do?ru mu söylüyordu yoksa sadece kendi sanr?lar? m?yd??Her soru cevaps?zd? ?u an. Sakinlemeye çal??t?. Önce her zaman oldu?u gibi ve hatta her zamankinden daha koyu bir kahve belki tüm t?kal? kanallar? açacak ve onu rahatlatıcakt?. Bir kere daha bakt? aynadaki ona. Sevmedi kendini. Aniden bir gürültü koptu d??ar?larda bir yerde. Kulaklar?n? elleriyle kapad? refleks olarak. Sonra biraz daha dikkat kesildi. Gürültü sand??? sadece telefonun sesiydi. *****?ki yandan, düzgünce örülmü?tü saçlar? küçük k?z?n. Oyun sahalar?ndan kopup tahta s?ralara oturmak kolay olmayacak gibi görü

Onun için ?imdi yeni bir kap? aç?lı?yordu ?u kadarc?k ya?anm?? ömründe. Heyecanlıydı.Ba?ar?lı? bir anne-baban?n evlad? olmak onu bekleyen zor günlerin ilk sinyaliydi aslı?nda. Hayatlar?n? ilme adam?? bu iki insan?n beklentileri hiç ku?kusuz yüksek olacakt?. Fakat 7 ya??nda, s?rma saçlı?, beyaz yakalı? siyah önlü?ü giymenin ilk heyecan?n? ya?ayan bu k?z, baz? ?eylerin henüz fark?nda de?ildi. Gerçi içinde büyük sevinç f?rt?nalar? ya?arken, ailesinin yüz ifadelerinin donuklu?u ters giden durumlar?n mesaj?n? da vermiyor de?ildi hani. Dü?ündü de gülüp e?lenen bir aile de?illerdi. Gülmek bir yana konu?kan bir aile olduklar? da söylenemezdi. Erkek çocuk do?uramam??, aile soya?ac?n?n yüksek dallar?nda isimleri yaz?lı? olan büyüklere bir veliaht verememi? anne-baba söz konusuydu. ?nsan ne kadar okumu? da olsa ?u toplumun gizli gizli yükledi?i bu zihniyetten nasibini al?yordu i?te.Madem bir erkek do?urmas?n? becerememi?lerdi, öyleyse bu evlatlar?n? en iyi ?ekilde yeti?tirip önce aileye sonra topluma kazand?racaklard?. Günler, aylar, y?llar birbirini kovalad?. Neyse ki çocuk bilinçsizce de olsa görevini en istenen ?ekilde yerine getirmi?, ailesinin yüzünü kara ç?kartmam??t?. S?n?f?n?n birincisi olu?u yetmezmi? gibi okudu?u okullar?nda birincisi olmaya hak kazanm??t?. Bu durumun en büyük sebeplerinden biri genler olmalıydı?. Düz mant?k i?lerse iki ba?ar?lı? insandan ç?kan da ba?ar?lı? olacakt? elbet. Çok çaba harcamadan her ?ey istenilen ?ekilde geli?mi?ti. Ancak tek s?k?nt?lı? taraf s?rma saçlı? k?z?n renksiz bir çocukluk ve gençlik dönemi geçirmesiydi. Yap?lacaklar saat saat programlan?r ve mutlaka bu saatlere sad?k kal?n?rd? onlar?n evinde. Ne bir dakika geç, ne bir dakika erken…Küçük k?z büyümü? art?k al?mı? bir genç k?z olmu?tu. Ya??tlar?n? d??ardan seyretmeye yetiniyordu sadece. Özeniyordu haliyle. Okul s?ralar?n? payla?t??? arkada?lar?n?n evlerinde ne güzel günler ve geceler ya?an?yordu kimbilir. Annesinin bir kere olsun yüksek sesle konu?mas?n? dü?lerdi hep. Ne yaz?k ki o yaln?zlı?a ve sessizli?e mahkumdu. Evde geçirilen zamanlar ona çaresizli?i en iyi hissettiren zamanlard?. Sessizli?in hüküm sürdü?ü evde, annesi kendi dal? ile ilgili geli?meleri takip etmek üzere evin küçük odalar?ndan birinde vaktini geçirirken, babas? da kendi kö?esinde klasik müzikle günün yorgunlu?unu üzerinden atmaya çal???yor olurdu. Kendi ise odas?nda sessizce oyuncak bebe?i ile oynar, yatma vakti geldi?inde yine sessizce yata??na süzülürdü. Bu yo?un sessizlik onu, bunca y?l sonunda ya?aman?n en do?ru ?eklinin bu oldu?u konusunda ikna etmi?ti. ?syan etmeyi asla ba?aramam??t?. Ho? ba?arsa kendi lehinde bir sonuca var?p varamayaca??n?n garantisi yoktu. Eli kolu ba?lı? bu maç? götürmek zorunda kald?. Evin içinde ya?anan sessizlik onu arkada?lar?ndan da uzak tutmu?tu. Art?k öyle bir noktaya gelmi?ti ki ortak konu?acak bir konu bile yoktu. Zaman zaman arkada?lar?n?n konu?malar?na tan?kl?k ederdi. Son trendler veya bir erke?i tavlaman?n en iyi yollar? tart???lı?r olurdu aralar?nda. Oysa onun bu konularla yak?ndan uzaktan alakas? olamam??t?. Hayat?n amac? onun için varsa yoksa okumak, çal??mak ve ba?ar?lı? olmak olarak tan?mlanm??t? bir kere. Ailesi de bu konuyu ona y?llar içinde sessizce gayet iyi aktarm??lard?. Art?k de?i?tirmek için çok geçti. ***** Annesi ile babas?n?n evlili?i aile büyüklerinin vesilesi ile gerçekle?mi?ti. Kimse onlara da sormam??t?; birbirlerini sevdiler mi, anla?abildiler mi diye. Onlar? kurtaran her ikisinin de kariyer anlam?nda büyük ba?ar?lara imza atm?? olmalar?ydı?. Ancak ne var ki, ya?amlar?n? payla?t?klar? evde her biri yaln?zd?. K?sa diyaloglar?n d??unda herkes kendisiyle ba? ba?a kal?rd?.Evliliklerinin mutlak surette bir çocukla, üstelik bir erkek evlat ile taçland?r?lmas? konusunda aile büyüklerinden bask? görmeye ba?lam??lard? zaman geçtikçe. Gün geldi bir orta nokta daha bulmu? oldu bu iki insan, payla?t?klar?n? sand?klar? hayatlar?nda. Ancak üzerlerindeki gerginlik, k?zlar? do?du?unda yok olmam?? bilakis daha da artm??t?. Bu bebek k?z olmas?yla aileyi mutsuzlu?a dü?ürmü?tü. Bebek bu durumu hissetmi? olmalıydı? ki büyürken hiçbir zahmet vermemi?ti. E?itim hayat? da kendi d??unda tam da ailesinin istedi?i ?ekilde geli?mi?ti. Kendilerine bu hayatta hiçbir ?ey sorulmam?? olan aile, k?zlar?na da bir ?ey sorma gere?i duymam??t?. Ö?reti ba?lad??? gibi devam ediyordu. **** Kafas?n? kald?rd???nda hala aynan?n kar??s?nda oldu?unu gördü. Evde oldu?unu bilen biri telefonu çald?rmaktan usanmam??t?. “Susturmam laz?m ?unu” dedi kendi kendine. Ahizeye ula??ncaya dek susmu?tu telefon nihayet. Belki de çalmaktan yorgun dü?ümü?, bozulmu?tu. Her ne olduysa önemsizdi ?u anda. Sadece sevindi buna. Kimseyle konu?acak mecali yoktu bugün. **** ***** Y?llarca ya?ad??? o renksiz, suskun hayattan tek kaç?? yolunun mümkün olan en uza?a gitmek oldu?una karar vermi?ti bir gün. Hem de aniden. Aile bu karar?na çok kolay arka ç?km??t?. Bir an gözleri doldu. Evde bunca y?l fazlal?k m? yapm??t? acaba?Uça?a giderken dönüp bakt???nda sadece çekingen, so?uk el sallam??lard? birbirlerine. Herkes al?nan bu karardan oldukça memnun görünüyordu. Oysa kendisi, yüre?i burkularak y?llar?n? verdi?i bu ?ehrin sayfas?n? kapat?yordu. Çünkü sadece kendi biliyordu bir daha dönü?ünün olmad???n?. Günler birbirini kovalad? bu yaban ellerde. Hasret çekse de ta? bast? yüre?ine. Bugüne kadar hayatta neleri kaç?rd???n? dü?ündükçe ?imdi burada olmak büyük bir nimetti. Üniversiteye ve ya?ad??? bu yeni ?ehre al??mak korktu?u gibi olmad?. Do?du?u memlekette insanlarla ileti?imi ne kadar zor olduysa burada da o kadar kolay olmu?tu. Demek herkes onun dilinden anlı?yordu. Sevindi….Kilometrelerce uzakta dahi olsa ya?am?n ona yüklediklerinden maalesef vazgeçemiyordu. Al??kanlıklar? b?rakman?n zor oldu?u bilincindeydi. Fakat buraya gelmeden önce her ?eyi de?i?tirece?ine dair kendi kendine söz vermi?ti. Kendi ba??na olman?n keyfini ç?kartt? ilk günler. Bu ?ehri tan?mas? gerekiyordu, çok yürüdü, çok dola?t?. Kö?edeki kahvede kah koyu kahvesini yudumlad?, kah ?arab?n?. Ve sonunda zaman içersinde buran?n insan? olmay? becerdi. 5 sene olmu?tu geleli. Bu zaman içinde evine gitmeyi hiç akl?ndan geçirmedi. T?pk? orada b?rakt?klar?n?n gelip onu görmeyi dü?ünmedikleri gibi. Her hafta telefonla yap?lan k?sa görü?me yeterliydi herkes için. S?k?ld? bir gün. Üniversitede doktoras?n? yar?m b?rakmay? dü?ünecek kadar s?k?ld? hatta. Üstelik hocalar? onu bir ba?kas?na kapt?rma endi?esi ya?arlarken. Nas?l ki buraya gelme karar?n? bir anda ald?ysa “bu i?e art?k bir son vermenin zaman? geldi” diyerek ayrıldı? üniversiteden. Kimse onu ikna edemedi kalmas? için. Ya?ad?klar? ona istemediklerinin üzerine çizik atman?n çok kolay oldu?unu ö?retmi?ti. Hiç berisini hesap etmeden… Gelecekte onu neler bekledi?ini planlamadan…Tüm istedi?i bundan sonra daha hareketli, daha heyecanlı?, dopdolu bir hayat ya?amakt?. Kendini s?kmadan, çekinmeden, sessiz kalmadan…***** Elindeki kupadan kahvenin buhar? tüterken biraz önce onu yataktan kald?rmas?n? bilen ku?lar? seyrediyordu ?imdi pencerenin önünde. A?ac?n dallar? yetmemi?ti bu kalabal?k kümeye. Birbirlerine omuz at?yorlard? her biri kendine yer açmak için. Bir yandan kanat ç?rp?yorlar bir yandan da çeneleri dü?ük bir ?ekilde konu?uyorlard?. Hallerine gülümsedi. Telefon çal?yordu yeniden. Biraz önce gürültü diye nitelendirdi?i bu ses normal gelmi?ti kula??na ?imdi. Demek biraz olsun vücut normale dönüyordu. Ku?lardan kopart?p kendini, yöneldi ahizeye do?ru. Kendine gelmi? olsa dahi “alo” sesi bitkin gitti kar?? tarafa. Telefonun di?er ucundaki sesi duymaz duymaz toparlandı?. 1 senedir tan???yordu onunla. Ülkenin

önemli i? adamlar?ndan biriydi. Adamdan gelen talebe hiç itirazs?z yan?t verdi :“Tabii, bu hafta sonu uygunum. Ne kadar m?? Her zaman ki gibi, 2000 dolar.” Onunla anla?mak hiç zor olmuyordu. Bu kendinden mi kaynaklan?yordu yoksa adam?n centilmenli?inden mi, karar verememi?ti hiç bugüne dek. Ünü çabuk yay?lm??t?. ?ehrin s?n?rlar?n? a?m??t?. Bu nedenle civar ?ehir ve s?n?r kom?usu ülkelerden arayanlar? da oluyordu. Uzun boylu ve al?ml? olu?u avantajd?. Ba?ta de?il belki ama ?imdi kazand?klar? ile kendine bak?yor, ??k giyiniyordu. Bu ??kl??? ta??mas?n? da çok iyi biliyordu. ?çinde bulundu?u topluluklarda fazla konu?mas?na gerek kalm?yordu. Bir yerde suskun geçen ya?am?n? devam ettiriyordu asl?nda. Fazla söze gerek yoktu böyle bir i?te.Renk istemi?ti, buldu….Hareket istemi?ti, buldu….Hep istenen, arzulanan kad?n olmay? hayal etmi?ti, gerçekle?ti….Bu i? sayesinde hayat?nda göremeyece?i yerlere gitti, hayatta bulunamayaca?? topluluklarda yer ald?. Hem de en üst mevkilerden….Ona çizilenin aksine ayk?r? bir ya?am tarz? seçmi?ti. Yeter ki kendi seçti?i yolda ilerlemeyi tüm dile?i. Sonunda bunu da ba?arm??t? i?te.Telefonu kapad?ktan sonra önünden geçerken holdeki aynada kendine rastlad? yine. Sabahtan beri sevmemi?ti oradaki kad?n? ama ?imdi bir ba?ka ben olma zaman?yd?. Aynadaki aksine “ho?ça kal” demek için sessizce elini kald?rd?…….Yazar?n di?er yaz?lar?na a?a??daki sitelerden ula?abilirsini... <http://kalemtras.blogspot.com/http://mutfakrobotu.blogspot.com/>